

då de undsättningstagare, som icke godvilligt inbetala det erhållna lånet, utan måste dertill lagligen förmås, alltid äro sådane, hvilka af fattigdom och nöd tvingas att i det längsta söka undkomma medlens utgifvande;

då sålunda i afseende på fordringar af denna natur ett annat och för den betalningsskyldige mindre kostsamt indrifningssätt bör kunna beredas, än som cger rum i hänsigt till enskilda fordringar, så vågar jag vördsamt tro, att hvarje förslag, som söker bereda möjligaste hindring åt de betalningsskyldige, utan att äfventyra något af erforderlig säkerhet, skall af Riksdagen med välvilja omfattas; i sammanhang hvarmed jag alltså vågar vördsamt föreslå:

att då kommun nödgas för undsättningsmedel lagsöka undsättningstagare, kommunen måtte berättigas att i en och samma lagsökning upptaga hela restlängden, och att vederbörande embetsmyndighet måtte förpligtas att å en sådan ansökning meddela en för alla gäldenärerne gällande gemensam villkorlig betalningsresolution samt att endast för de afgäldenärerne, som då bestrida krafvet och sig förklara, särskildt utslag derefter må gifvas.

Kan icke detta bifallas, så hemställer jag vördsamt:

det måtte Riksdagen besluta det skall å sådana lagsökningar som de ifrågavarande villkorlig betalningsresolution genast meddelas och endast för dem, som ändock sig förklara, sedermera lemnas särskilda betalningsresolutioner.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 22 Januari 1868.

Olof Nilsson
från Westerbottnens län.

Härmed förenar sig
L. J. Fahlander.

Häruti instämma
Gustaf Häggström. Nils Larsson.

N:o 55.

Af Herr S. A. Hedlund: Att firandet af de särskilda helgdagarne, Trettondedag Jul, Mariæ-bebådelsedag och Christi Himmelsfärdsdag måtte framflyttas till närmaste Söndagar.

Då jag vid sistförflutna riksdag väckte förslag om förändringar beträffande firandet af åtskilliga helgdagar, skedde det endast med afsigt att förbereda den allmänna meningen på nyttan och nödvändigheten af en sådan förändring, men inga-

lunda under förhoppning att mitt förslag skulle genast vinna Riksdagens erkännande. Jag skulle icke ens, om det berott på min röst, hafva velat biträda ett beslut uti en så grannliga fråga, hvarför folkets tänkesätt ännu var så föga moget. Men naturligtvis måste, för att en bättre mening skall kunna segra öfver fördomen, uppmärksamheten på ämnet en gång väckas, och detta var här så mycket angelägnare, som fromma människor funnos, hvilka i de många extra helgdagarne skåda förkastliga kvarlefvor af Romersk-katholsk vidskepelse, anseende dem stå i uppenbar strid mot det klara och oförtydbara sabbatsbudet: "Sex dagar skall du arbeta."

Erfarenheten har också lärt, att firandet af många helgdagar *icke* befrämjar ett folks gudsfruktan och sedlighet utan tvärtom; bärande vår egen brottmålsstatistik vittne derom, att en följd af helgdagar är för sedligheten icke gagnelig utan skadlig.

De öfverläggningar, hvartill ifrågavarande motion ledde, hafva utan tvifvel utöfvat ett icke ringa inflytande på den allmänna meningen, och när motionens första syftemål var dermed uppnådt, var det min afsigt att låta saken, hvad på mig ankom, tillsvidare dervid bero, lemnande åt framtiden att ytterligare mogna det nya föreställningssättet.

Nu hafva dock från flera håll uppmaningar blifvit mig gjorda att återupptaga motionen redan vid innevarande riksdag, med särskild hänsyn dertill att ämnet tillhör äfven Kyrkomötet, hvilket i år sammanträder, för att derefter måhända icke sammanträda på fem år sednare. Endast med mycken tvöksamhet har jag lyssnat till dessa uppmaningar, och då jag nu beslutat åter framställa förslag i detta ämne, har jag velat lemna å sido de momenter, som afse indragning af Annandagarne samt upphäfvandet af sabbatstvangen för Midsommardagen, för att, intilldess opinionen hunnit rörande dessa dagar mera klarna, inskränka mig till de öfriga i min föregående motion omnämnda helgdagar, nemligen Trettondedagen, Mariæ-bebådelsedag och Christi Himmelsfärdsdag, hvilkas firande jag föreslagit skola förflyttas till närmaste Söndag.

"Trettondedag Jul har — yttrar P. W Bergstrand i sin skrift: "Grunderna för den Christna tideräkningen," pag. 116 — endast hos oss detta namn. På denna dag den 6 Januari, firade man fordom äfven Jesu födelse, och den kallades därför Epiphania, d. ä. (Guds) Uppenbarelsefest. Sedan man, utan anledning af den heliga skrift (ty anledningen i Ps. 72: 10 är egentligen ingen) gjort de vise männen (Magerne) som besökte Christus, till tre konungar, kallade man denna dag de heliga tre konungars dag."

Det lärer väl ej kunna finnas någon betänklighet i ett protestantiskt land, att förflytta firandet af denna dag till närmaste Söndag.

Likaledes bör Mariæ-bebådelsedags evangelium kunna afhandlas på närmaste Söndag, utan att det heliga minne, som man dermed vill bevara, på minsta vis fördunklas.

Då i fråga om Christi Himmelsfärdsdag det blifvit hufvudsakligen anmärkt, att kristna församlingen vill fira minnet af denna tilldragelse på samma årsdag som den i verkligheten inträffat, behöfver man deremot blott erinra, att denna dag för hvarje år ändrar datum, med anledning af påskhögtiden. Dess firande på närmaste Söndag bör alltså kunna ske med samma vördnad och andakt som på den extraordinarie helgdagen.

Under det jag hyser den största aktning för den religiösa öfvertygelsen äfven på detta område, då den är upprigtig och icke ledes af människofruktan eller

menniskogunst, så har jag ingen aktning för de motiver, som hvila på kärlek till sysslöshet, lättja och dagdrifveri. Det är både Kyrkan och Staten ovärdigt att stifta eller bibehålla helgdagar — afsedda för heliga ändamål — för att tillfredsställa sådana onda lustar.

Hänvisande till de öfverläggningar, som vid föregående riksdag förekommo i detta ämne, får jag nu vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte för sin del besluta: att firandet af de särskilda helgdagarne Trettondedag Jul, Mariæ-bebådelsedag och Christi Himmelfärdsdag må förflyttas till närmaste Söndag.

Jag anhåller om remiss af detta förslag till Lag-Utskottet, i hopp att detta Utskott skall nu finna sig föranlåtet att egna det viktiga ärendet en mera allvarlig behandling än vid den sistförflutna riksdagen.

S. A. Hedlund.

N:o 56.

Herr J. O. Leffler: Om underdånig framställning till Kongl. Maj:t, att en komité måtte nedsättas för uppgörande af förslag till inrättande af en normal-skola i Stockholm.

Återtagen af motionären.

N:o 57.